

Sygn. akt II CSKP 351/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący)

SSN Jacek Widło

SSN Kamil Zaradkiewicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa spółki jawnej w S.
przeciwko Gminie Maszewo
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt I AGa 72/19,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania,
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 listopada 2019 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie
z powództwa Przedsiębiorstwa spółki jawnej w S. przeciwko Gminie Maszewo o

zapłatę na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 26 lutego 2019 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie pierwszym oddalił powództwo, oddalił apelację powódki oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy oparł swoje stanowisko na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W dniu 22 września 2000 r. strony zawarły umowę, której przedmiotem było wykonanie przez powódkę modernizacji kotłowni pozostającej w dyspozycji pozwanej w przedszkolu miejskim (dalej: Przedszkole) w terminie do 31 grudnia 2001 r. oraz dostarczanie energii cieplnej (ciepła) do budynku ogrzewanego za pośrednictwem kotłowni przez okres 15 lat licząc od dnia podpisania przez strony protokołu zakończenia prac modernizacyjnych.

Nośnikiem energii cieplnej miała być woda do celów grzewczych, którą powódka miała otrzymywać do dyspozycji w punkcie przekazu i którą po schłodzeniu przejmowała. Nośnik pozostawał własnością pozwanej i miał zostać jej zwrócony w stanie nie budzącym zastrzeżeń, w szczególności nie mógł zostać zmieniony pod względem fizycznym i chemicznym. W razie zaistnienia braków nośnika w sieci cieplnej oraz instalacji c.o. miały zostać one uzupełnione na koszt tej strony umowy, w granicach własności której powstały. Za podstawę ustalenia kosztów uzupełnienia przyjmowało się stan licznika wody uzupełniającej oraz opłaty za wodę i za odprowadzenie ścieków.

Początkiem każdego okresu rozliczeniowego z tytułu dostarczania ciepła miała być data pisemnego zgłoszenia przez pozwaną rozpoczęcia sezonu grzewczego w danym roku, a końcem tego okresu rozliczeniowego ostatni dzień czerwca roku następnego.

Pozwana była zobowiązana do dokonywania zaliczkowych wpłat z tytułu dostarczania ciepła w okresach miesięcznych na podstawie obowiązujących cen stałej i zmiennej oraz przewidywanej ilości ciepła jakie miała dostarczać pozwanej w danym okresie rozliczeniowym.

Prace modernizacyjne prowadzone na podstawie tej umowy zostały zakończone 1 sierpnia 2001 r. Z tym dniem powódka zgłosiła gotowość na

dostarczanie ciepła.

W dniu 22 września 2000 r. pozwana jako dostawcą zawarła z powódką umowę, której przedmiotem było wykonanie przez powódkę modernizacji kotłowni pozostającej w dyspozycji pozwanej, położonej w Ośrodku Kultury w M. (dalej: Ośrodek Kultury), w terminie do 31 grudnia 2001 r. oraz dostarczanie przez powódkę energii cieplnej (ciepła) do budynku ogrzewanego za pośrednictwem kotłowni przez okres 15 lat licząc od dnia podpisania przez strony protokołu zakończenia prac modernizacyjnych.

Za pobraną przez pozwaną w danym miesiącu energię elektryczną dla potrzeb funkcjonowania kotłowni zlokalizowanej w pomieszczeniu udostępnionym przez pozwaną w ramach umowy, powódka miała uiszczać opłatę na podstawie faktury wystawionej za ten miesiąc przez pozwaną na kwotę wynikającą ze wskazań podlicznika energii elektrycznej.

Prace modernizacyjne zostały zakończone 21 września 2001 r. Z tym dniem powódka zgłosiła gotowość na dostarczanie ciepła.

W dniu 22 września 2000 r. pozwana zawarła z powódką umowę, której przedmiotem było wykonanie przez powódkę w terminie do 31 grudnia 2001 r. modernizacji kotłowni pozostającej w dyspozycji pozwanej, w budynku Urzędu Miejskiego w Maszewie oraz dostarczanie przez powódkę energii cieplnej (ciepła) do budynku ogrzewanego za pośrednictwem kotłowni przez okres 15 lat licząc od dnia podpisania przez strony protokołu zakończenia prac modernizacyjnych.

W myśl umowy powódka zobowiązała się do zainstalowania w pomieszczeniach kotłowni urządzeń grzewczych dostosowanych do spalania gazu ziemnego lub oleju opałowego oraz do wykonania innych prac modernizacyjnych, niezbędnych do realizacji dostarczania energii cieplnej. Urządzenia grzewcze miały odpowiadać treści oferty złożonej przez powódkę i wybranej przez pozwaną w trakcie przetargu. Prace modernizacyjne powódka wykonać miała na własny koszt i niebezpieczeństwo.

Nośnikiem energii cieplnej miała być woda do celów grzewczych, którą powódka miała otrzymywać do dyspozycji w punkcie przekazu i którą po schłodzeniu przejmowała. Nośnik pozostawał własnością pozwanej i miał zostać jej

zwrócony w stanie nie budzącym zastrzeżeń, w szczególności nie mógł zostać zmieniony pod względem fizycznym i chemicznym

Prace modernizacyjne zostały zakończone 25 września 2001 r. Z tym dniem powódka zgłosiła gotowość na dostarczanie ciepła.

W obu powyższych umowach początkiem każdego okresu rozliczeniowego z tytułu dostarczania ciepła miała być data pisemnego zgłoszenia przez pozwaną rozpoczęcia sezonu grzewczego w danym roku, a końcem tego okresu rozliczeniowego ostatni dzień czerwca roku następnego. Wraz z rozliczeniem powódka miała przedkładać pozwanej fakturę VAT zawierającą kwotę zapłaty wynikającą z rozliczenia albo fakturę korygującą zawierającą kwotę do zwrotu. pozwana była zobowiązana do dokonywania zaliczkowych wpłat z tytułu dostarczania ciepła w okresach miesięcznych, do dwudziestego dnia każdego miesiąca na podstawie aktualnie obowiązujących cen stałej i zmiennej oraz przewidywanej ilości ciepła jakie miała dostarczać pozwanej w danym okresie rozliczeniowym. W przypadku wszystkich trzech umów na cenę za dostarczenie ciepła składały się: cena stała określona jako GP oraz cena zmienna określona jako AP. Do ceny stałej i zmiennej, ustalonych w oparciu o postanowienia umowy, doliczany był podatek od towarów i usług (VAT).

Z uwagi na remont budynku R., który trwał od października 2014 r., z końcem sezonu grzewczego 2014 wstrzymane zostały dostawy gazu. W pismach z 26 sierpnia 2015 r. oraz 10 września 2015 r. pozwana monitowała powódkę co do wskazania terminu osiągnięcia przez nią gotowości do podania ciepła do budynku R. w związku z trwającym od dłuższego czasu remontem kotłowni. Powódka wskazała, że nie jest możliwe potwierdzenie gotowości dostaw ciepła poczynwszy od 15 września 2015 r. z przyczyn niezależnych od dostawcy, a będących konsekwencją przerwania prac remontowych przez pozwaną.

W piśmie z 8 października 2015 r. z uwagi na bezskuteczne wezwania pozwana złożyła powódce oświadczenie o odstąpieniu od umowy z 22 września 2000 r. dotyczącej modernizacji kotłowni i dostarczenia ciepła w budynku R.. Mimo wypowiedzenia umowy pozwana nadal dokonywała poboru gazu.

W odpowiedzi na powyższe pismo powódka wskazała, że nie znajduje

podstaw prawnych do rozwiązania umowy, zwłaszcza, że pozwana pozostaje w zwłoce w spełnieniu świadczenia.

W dniach 11 listopada 2015 r. i 1 grudnia 2015 r. powódka wystawiła faktury VAT tytułem dostawy ciepła do budynku Przedszkola, zaś w dniach 1 grudnia 2015 r., 2 stycznia 2016 r. i 29 stycznia 2016 r. powódka tytułem dostawy ciepła do budynku Ośrodka Kultury. Z kolei 8 stycznia 2016 r. wstrzymała dostawy energii cieplnej do Przedszkola, nie zawiadamiając uprzednio o tym zamiarze pozwanej, a także do Ośrodka Kultury po uprzednim wysłaniu faksu. Tego samego dnia, stwierdziwszy w budynku Urzędu Miejskiego nielegalny pobór energii cieplnej, unieruchomiła znajdujący się w kotłowni piec. Powódka wskazała, że wznowienie dostaw ciepła nastąpi po uregulowaniu zaległości i podpisaniu umowy na dostawę ciepła.

Po wstrzymaniu przez powódkę dostaw do budynku Przedszkola oraz Ośrodka Kultury, pozwana w dniu 8 stycznia 2018 r. samodzielnie uruchomiła kotłownie, do których dostała się w wyniku rozwiercenia wkładek zamków do pomieszczeń, w których te urządzenia się znajdowały. Drzwi do pomieszczeń zostały na nowo zabezpieczone. Piec zlokalizowany w Ośrodku Kultury pracował na 1/3 mocy także wówczas, gdy został ponownie uruchomiony. W budynku Przedszkola piec pracował na pełnej mocy. Piec zlokalizowany w Urzędzie Gminy został uruchomiony w późniejszym okresie. Przywrócenie przez powódkę dostaw ciepła w budynku Ośrodka Kultury nastąpiło w połowie lutego 2018 r.

Pozwana nie uiściła zaległości, natomiast w piśmie z 11 stycznia 2016 r. złożyła powódce oświadczenie o wypowiedzeniu umów zawartych 22 września 2000 r. (o dostawę ciepła do Przedszkola oraz o dostawę ciepła do Ośrodka Kultury) z uwagi na rażące naruszenie postanowień tych umów, odmawiając jednocześnie przedstawicielom powódki wstępu do kotłowni. Oświadczyła nadto, że na podstawie przedmiotowych umów przejmuje na własność wszelkie zainstalowane w kotłowniach urządzenia i wyposażenie techniczne.

W piśmie z 13 stycznia 2016 r. powódka wyjaśniła przyczyny i podstawy prawne wstrzymania dostaw ciepła bez uprzedniego zawiadomienia pozwanej o zamiarze wstrzymania dostaw, wskazała przy tym na brak podstaw do

rozwiązania umów dostawy ciepła przez pozwaną. Jednocześnie wskazała, że jej zdaniem pobór ciepła przez pozwaną w budynku Urzędu Miejskiego był bezumowny. W związku z tym powódka wezwała pozwaną do niezwłocznego przywrócenia powódce posiadania urządzeń kotłowni zlokalizowanych w budynku Ośrodka Kultury, Przedszkola oraz Urzędu Miejskiego oraz zapłaty wymagalnych zaległości za dostarczone ciepło.

W dniu 27 stycznia 2016 r. powódka przeprowadziła kontrolę urządzeń pomiarowych znajdujących się na zewnątrz kotłowni zlokalizowanych w budynkach Urzędu Miejskiego, Przedszkola oraz Ośrodka Kultury i odcięła zawory gazowe w tych kotłowniach. Pracownikom powódki nie zostały udostępnione przez pozwaną pomieszczenia, w których znajdowały się urządzenia kotłownicze.

Po przeprowadzeniu kontroli, w tym spisaniu stanu liczników, w piśmie z 1 lutego 2016 roku powódka poinformowała pozwaną o naliczeniu kary za nielegalny pobór energii cieplnej.

Pozwana pozostawała w opóźnieniu z regulowaniem opłat za dostawy ciepła przez cały okres trwania współpracy. Fakt tych opóźnień był przez powódkę tolerowany do grudnia 2015 r. Powołując się na fakt występowania zaległości w zapłacie za dostawy ciepła w 2015 r., chciała zawrzeć z pozwaną nowe umowy o odmiennych warunkach niż dotychczasowe.

We wcześniejszych sezonach grzewczych, mimo występowania zaległości płatniczych, powódka nie wstrzymywała dostaw ciepła z tej przyczyny i nie groziła takimi działaniami. Tym razem jednak wobec powołania się przez pracownika powódki na istniejące opóźnienia w płatnościach jako podstawę wstrzymania dostaw ciepła w przedszkolu oraz z uwagi na trudności w zorganizowaniu przelewu środków w terminie oczekiwanym przez powódkę dyrektor Przedszkola zdecydowała się dokonać płatności ze swoich środków prywatnych.

W pozwie z 25 lutego 2016 r. złożonym w Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie powódka domagała się od pozwanej zasądzenia wynagrodzenia za dostarczone ciepło do budynku Ośrodka Kultury za okres od listopada 2015 r. do stycznia 2016 r. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 1 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin -

Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W punktach poboru gazu w budynkach Ośrodka Kultury, Urzędu Miejskiego oraz Przedszkola były zamontowane gazomierze, których liczniki do celów rozliczeniowych były odczytywane z dokładnością do 1 m³. W punkcie poboru gazu w Ośrodku Kultury w okresie od 8 stycznia 2016 roku do 11 stycznia 2016 r. pobrano szacunkowo ok. 211 m³ gazu, zaś w okresie od 12 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r. w tym punkcie pobrano szacunkowo ok. 1.444 m³ gazu. W punkcie poboru gazu w budynku Urzędu Miejskiego w okresie od 11 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r. pobrano szacunkowo ok. 3.056 m³ gazu. W punkcie poboru gazu w budynku Przedszkola był zamontowany ponadto rejestrator mocy odczytywany z dokładnością do 1 m³/h. W tym punkcie poboru gazu w okresie od 8 stycznia 2016 r. do 11 stycznia 2016 r. pobrano rzeczywiście 442 m³ gazu. Natomiast w okresie od 12 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r. pobrano rzeczywiście 2143 m³ gazu.

Dostawa ciepła do budynku Ośrodka Kultury odbywała się w okresie od 8 stycznia 2016 r. do 11 stycznia 2016 r. w sposób zgodny z umową, a w okresie od 12 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r. w sposób nielegalny bez zawartej umowy, do budynku Przedszkola odbywała się w okresie od 8 lutego 2016 r. do 11 stycznia 2016 r. w sposób zgodny z umową, a w okresie od 12 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r. w sposób nielegalny bez zawartej umowy, zaś do budynku Urzędu Miejskiego odbywała się od 11 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r. w sposób nielegalny bez zawartej umowy. Nielegalnego poboru ciepła we wszystkich trzech punktach dokonała Gmina Maszewo.

W tak ustalony stanie faktycznym sprawy Sąd I instancji uznał powództwo za uzasadnione jedynie w części, a mianowicie w zakresie dotyczącym nielegalnego poboru energii cieplnej w budynku Urzędu Miejskiego w okresie przytoczonym w pozwie, tj. od 11 stycznia 2016 r. do 1 lutego 2016 r.

Oceniając żądanie pozwu, w zakresie dotyczącym obciążenia pozwanej przez powódkę wielokrotnością stawek za pobrane ciepło w budynku Przedszkola i Ośrodka Kultury, wobec postawy powódki noszącej znamiona wymuszenia dokonania przez pozwaną czynności prawnej polegającej na zawarciu innych

umów na dostawę ciepła, Sąd Okręgowy uznał, że nie może zostać ono uwzględnione. Działaniu powódki, w możliwych do rozpoznania okolicznościach sprawy, nie można przypisać lojalności ani uczciwości.

Sąd *meriti* podkreślił, że strona powodowa swoje żądanie oparła na podstawie § 46 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. Nr 194, poz. 1291 ze zm.; dalej: rozporządzenie z 2010 r.). Okoliczności faktyczne sprawy prowadzą do wniosku, że pozwana dokonywała nielegalnego poboru ciepła z trzech kotłowni, a obejmował on okres, w którym nie miała zawartej umowy na sprzedaż, przesyłanie, dystrybucję ani umowy kompleksowej z powodowym przedsiębiorstwem energetycznym, ani żadnym innym.

Pozwana wypowiedziała umowy, a wskutek tego począwszy od 12 stycznia 2016 r. nie wiązał już stron stosunek obligacyjny. W odniesieniu do obiektów Przedszkola i Ośrodka Kultury Sąd *meriti* uznał, że działania pozwanej, jakkolwiek wyczerpujące dyspozycję § 46 ust. 1 i 3 rozporządzenia z 2010 r., jednak stanowiły działania w ramach swobodnego kontraktu i należy je postrzegać w kontekście całokształtu zdarzeń, a także motywów działania powódki opisanych przez świadków. Jak wynika z zeznań świadków, rzeczywistą przyczyną wstrzymania dostaw ciepła nie były zaległości w opłatach, lecz zamiar wymuszenia przez powódkę zawarcia przez odbiorców ciepła nowych umów. Przy czym, jak wynika z zeznań świadka, treść nowych umów nie została z wyprzedzeniem zaprezentowana osobom zarządzającym Przedszkolem i Ośrodkiem Kultury, a nawet więcej projekty tych umów nie zostały im udostępnione także na ich żądanie.

Mając na uwadze, że obiekty te służyły zaspokajaniu najistotniejszych potrzeb społeczności lokalnej, a ich działalność miała charakter ciągły, gdzie nie można było z uwagi na zdrowie dzieci dopuścić do wyziębienia pomieszczeń, Sąd Okręgowy przyjął, że czynności podjęte przez pozwaną nie mogą spotkać się z sankcją przewidzianą w stanowiących podstawę żądania pozwu przepisach. Obiekty użyteczności publicznej, służące pobytowi dzieci w wieku przedszkolnym

i młodzieży muszą być ogrzewane w taki sposób, aby zapewnić im odpowiednie do wieku i odporności warunki bytowe. Pozwana zobowiązana była zapewnić odpowiednie warunki bytowe dla dzieci przedszkolnych i młodzieży korzystających z obiektów Przedszkola i Ośrodka Kultury. W zasadzie z dnia na dzień nie można wstrzymać określonych świadczeń (m.in. opieki przedszkolnej) bez istotnego zaburzenia harmonogramu działalności tych jednostek, bez dezorganizacji życia rodzinnego i zawodowego rodzin korzystających z tego typu świadczeń. Stopień uciążliwości takich zmian jest tak znaczny, że usprawiedliwiają go w zasadzie zdarzenia o charakterze siły wyższej lub do nich zbliżone

Czynności podejmowane przez powódkę w odniesieniu do dostaw ciepła do budynku Przedszkola i Ośrodka Kultury Sąd ocenił jako na podstawie art. 5 k.c. sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i przez to niekorzystające z ochrony prawnej. Opóźnienia w płatnościach za dostarczane przez powódkę ciepło występowały przez dłuższy okres i były przez nią tolerowane. Stąd zmiana jej stanowiska powinna zostać wyraźnie zmanifestowana z określeniem odpowiedniego terminu na uregulowanie zaległości. Nabiera to szczególnie wyraźnego znaczenia, gdy odniesie się to do przeznaczenia obiektów.

Odmienne Sąd I instancji ocenił sytuację poboru ciepła z kotłowni zasilającej Urząd Gminy Maszewo. Pozwanej nie wiązała z powódką umowa o dostawę ciepła, a z jednoznacznych wniosków opinii biegłego wynika, że ciepło było do tego obiektu dostarczane za pomocą urządzeń grzewczych zlokalizowanych w tym obiekcie w styczniu 2016 r. Gaz dostarczany był do budynku Urzędu Gminy przez P. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W., przy czym umowa na dostawę gazu zawarta była przez powódkę. Pozwana nie tylko nie przedstawiła dowodu na zawarcie umowy przewidzianej w § 46 ust. 1 rozporządzenia z 2010 r. na dostawę ciepła z innym przedsiębiorstwem energetycznym niż powódka, ale także nie legitymowała się umową na dostawę gazu do tego obiektu. Całokształt okoliczności faktycznych czyni zasadnym żądanie powódki w zakresie zapłaty opłaty w wysokości pięciokrotności cen za zamówioną moc cieplną i ciepło oraz stawek opłat stałych i zmiennych za usługi przesyłowe.

Sąd *meriti* przyjął stawkę wynikającą z aneksu do umowy, uznając, że

wartości wskazywane w pismach powódki z 31 grudnia 2012 r. oraz taryfie stanowiącej opracowanie własne powódki nie zostały dostatecznie zweryfikowane na gruncie innych dowodów nie pochodzących od inicjującej spór ani nie przedstawiono decyzji Prezesa URE z 7 marca 2011 r. W tym znaczeniu, jako dokumenty prywatne, są to dowody na złożenie oświadczeń o treści wynikającej z tych dokumentów, co nie stanowiło wystarczającej podstawy do przyjęcia wynikających z nich danych do ustalenia wysokości opłaty sankcyjnej spoczywającej na pozwanej na podstawie § 46 ust. 1 rozporządzenia z 2010 r.

Apelację od powyższego wyroku wywiodły obie strony postępowania.

Pozwana wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Z kolei powódka wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku co do pkt II i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za obie instancje.

Powódka swoje roszczenia opierała na § 46 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia z 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło, domagając się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej pięciokrotności stawek opłat za nielegalny pobór ciepła oraz dwukrotności stawek opłat za samowolne uruchomienie urządzeń kotłowni.

Dokonując wykładni przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r., poz. 1385 ze zm.; dalej: u.p.e.) oraz rozporządzenia Sąd drugiej instancji wskazał, że unormowano w nich dwie alternatywne drogi dochodzenia roszczeń związanych z nielegalnym poborem energii. Przedsiębiorstwo może bowiem pobrać od odbiorcy lub osoby nielegalnie pobierającej paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie bądź dochodzić roszczeń na zasadach ogólnych.

W pierwszym przypadku ustawodawca dopuścił szczególną, prostszą drogę dochodzenia roszczeń, wprowadzając szczególny sposób obliczenia wysokości tego odszkodowania w wysokości zryczałtowanej. Wysokość opłaty z art. 57 ust. 1 pkt 1 u.p.e. powiązana została z zatwierdzonymi taryfami, w zależności od wypadku - stanowi ona dwukrotność lub pięciokrotność stawek opłat i cen określonych w taryfie, bowiem ma ona zagwarantować przedsiębiorstwu energetycznemu, niezależnie od stanu faktycznego, pełną restytucję szkód. Opłata ta pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, związaną z restytucją wszystkich szkód wynikających z nielegalnego poboru energii, jakie poniosło przedsiębiorstwo energetyczne (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r., P 50/13, OTK-A 2014, nr 9, poz. 103).

Powódka zdecydowała się dochodzić od pozwanej roszczeń w wysokości zryczałtowanej obliczonej na podstawie stawek określonych w taryfie, powołując się na Taryfę dla ciepła z 7 marca 2011 r., stanowiącą załącznik do decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) z 7 marca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia taryfy dla ciepła powódki. Z pkt 2 decyzji wynika, iż taryfa ta obowiązywała na okres do 31 marca 2012 r.

Do bezumownego pobrania ciepła przez pozwaną oraz uniemożliwienia wstrzymania ciepła doszło w styczniu 2016 r. W okresie tym powódka nie posiadała zatwierdzonej taryfy i stosowała w rozliczenia dostarczonego ciepła stawki umowne. Jak wynika z twierdzeń powódki zawartych w apelacji, na skutek zmniejszenia zainstalowanej mocy cieplnej w źródłach została ona zwolniona z obowiązku posiadania koncesji na prowadzoną działalność energetyczną. Poza tym z uwagi na zmniejszenie łącznej zainstalowanej mocy cieplnej nieprzekraczającej 5 MW - zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. c, zwolniona była również z obowiązku przedkładania kolejnych zmian w zakresie stosowanych cen i stawek opłat do zatwierdzenia Prezesowi URE. Mając to na uwadze, powódka kierując się również treścią § 14 w zw. z art 12 i 13 obowiązujących strony umów, dokonała w toku obowiązywania przedmiotowych umów pismem z 31 grudnia 2012 r. zmiany ceny i stawek opłat zatwierdzonych we powyższej taryfie i stosowanych wobec pozwanej. Wówczas to została ustalona cena za dostarczane ciepło w wysokości odpowiednio dla opłaty stałej i opłaty zmiennej, która to cena

była ona nieprzerwanie stosowana wobec pozwanej od początku 2013 r.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można przyjąć, iż nieobowiązująca od blisko czterech lat taryfa mogła stanowić podstawę naliczenia przez powódkę opłaty za bezumowne pobieranie ciepła przez pozwaną na podstawie u.p.e. i rozporządzenia z 2010 r. Ustawa nie przewiduje możliwości kompilowania dwóch sposobów obliczania odszkodowania podanych w art. 57 ust. 1 u.p.e., jak to uczynił Sąd I instancji, stosując przewidziane przepisami rozporządzenia mnożniki do stawek umownych. Stawki podane w umowie stron mogłyby służyć natomiast obliczeniu odszkodowania na zasadach ogólnych, o co powódka w przedmiotowej sprawie nie wnosiła.

Mając powyższe na uwadze Sąd *ad quem* uznał roszczenia pozwu za niezasadne.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok wniosła powódka, zarzucając wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie prawa procesowego, tj. 1) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia wyroku z naruszeniem zasad określonych w tych przepisach, 2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. polegające na przekroczeniu przez Sąd drugiej instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez powierzchowną i niekompletną, a nadto subiektywną, a przez to błędną analizę materiału dowodowego zebranego w sprawie. Ponadto powódka zarzuciła orzeczeniu Sądu drugiej instancji naruszenie prawa materialnego, tj. 1) art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e. w zw. z § 46 ust 1 i 3 rozporządzenia z 2010 r. na skutek ich niezastosowania w sprawie w niedostatecznie wyjaśnionym stanie faktycznym, 2) art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e. w zw. z § 46 ust. 1 i 3 rozporządzenia z 2010 r. poprzez błędną wykładnię tych przepisów i przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że możliwość naliczenia opłaty za nielegalne pobieranie przez odbiorcę paliw lub energii uzależniona jest od posiadania przez przedsiębiorstwo energetyczne taryfy zatwierdzonej przez właściwy organ.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności powódka zarzuciła wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez

sporządzenie uzasadnienia wyroku z naruszeniem zasad określonych w tych przepisach, co wyraża się w tym, że wyrok Sądu *ad quem* pozbawiony jest uzasadnienia w zakresie stwierdzenia, że powódka nie stosowała w chwili stwierdzenia nielegalnego poboru ciepła Taryfy dla ciepła z 7 marca 2011 r. stanowiącej załącznik do decyzji Prezesa URE z 7 marca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia Taryfy dla ciepła powódki.

W związku z tym wypada przypomnieć, że w świetle ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (w związku z art. 391 k.p.c.) może być uwzględniony jedynie wyjątkowo, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób wykluczający przeprowadzenie efektywnej kontroli kasacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2014 r., I CSK 735/13; z 16 grudnia 2015 r., IV CSK 149/15; z 17 grudnia 2015 r., I CSK 1028/14; z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17; z 5 października 2018 r., I CSK 608/17; z 27 lutego 2019 r., II CSK 16/18; z 30 października 2020 r., II CSK 799/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 lipca 2021 r., II CSKP 75/21).

Dotyczy to m.in. sytuacji, w której uzasadnienie orzeczenia sądu *ad quem* nie pozwala na stwierdzenie, że sąd ten uczynił zadość wynikającemu z art. 378 § 1 k.p.c. nakazowi rozpatrzenia wszystkich zarzutów i wniosków apelacji. Wprawdzie wskazany nakaz nie oznacza konieczności odniesienia się do każdego argumentu prawnego i twierdzenia faktycznego prezentowanego przez apelanta na rzecz powołanych w apelacji zarzutów, jednakże ich rozpatrzenie nie powinno budzić wątpliwości. W szczególności, jeżeli sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, powinien ustosunkować się do wszystkich zarzutów apelacji i wyjaśnić, dlaczego zarzuty te uznał za nieuzasadnione. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej, uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego nie jest dotknięte tego rodzaju mankamentami.

Sąd *ad quem* przyjął ustalenia Sądu pierwszej instancji za własne. Odmienne ocena co do obowiązywania taryfy ustalonej przez powódkę i uznanie jako podstawy opłat stawek umownych nie może być podstawą uznania, iż doszło do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Sąd

uznał bowiem, że w styczniu 2016 r. powódka nie posiadała zatwierdzonej taryfy i stosowała w rozliczenia dostarczonego ciepła stawki umowne, zaś w ocenie Sądu *ad quem* nieobowiązująca taryfa nie mogła stanowić podstawy naliczenia przez powódkę opłaty za bezumowne pobieranie ciepła przez pozwaną.

Powódka zarzuciła ponadto wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. W jej ocenie Sąd *ad quem* przekroczył granice swobodnej oceny dowodów poprzez pobieżną i fragmentaryczną, a w konsekwencji nadto subiektywną analizę sprawy, sprowadzającą się w zasadzie głównie do oceny okresu obowiązywania decyzji Prezesa URE z 7 marca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia Taryfy dla ciepła powódki.

W odniesieniu do tego zarzutu należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może stanowić skutecznej podstawą skargi kasacyjnej ze względu na treść art. 398³ § 3 k.p.c., wyłączającą możliwość badania przez Sąd Najwyższy prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez sąd drugiej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12; z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17; z 25 maja 2018 r., I CSK 455/17). Spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 2008 r., IV CSK 228/08). Powódka powołuje zatem w podstawach kasacyjnych zarzut niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 17 stycznia 2019 r., IV CSK 532/17, powołanie się na art. 382 k.p.c. „może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego w sprawie materiału, orzekając wyłącznie

na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo opart merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji, a uchybienie to, mogło mieć wpływ na wynik sprawy" (zob. też wyroki Sądu Najwyższego: z 6 lipca 2000 r., V CKN 256/00; z 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08; z 1 kwietnia 2011 r., II PK 248/10; z 10 października 2012 r., II PK 65/12; z 13 czerwca 2012 r., II CSK 614/11; z 17 września 2021 r., I CSKP 241/21). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca. Sąd Najwyższy nie dostrzega w zaskarżonym orzeczeniu wskazanych powyżej wadliwości. Nie stanowią ich w szczególności wymienione przez powódkę rzekome pominięcia lub brak wystarczających ustaleń.

Skarżąca zarzuca wyrokowi Sądu *ad quem* naruszenie art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e. w zw. z § 46 ust 1 i 3 rozporządzenia z 2010 r.

Sąd drugiej instancji przyjął, że możliwość naliczenia opłaty za nielegalne pobieranie przez odbiorcę paliw lub energii jest uzależniona od posiadania przez przedsiębiorstwo energetyczne taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE. Decyzja taryfowa wydana dla powódki utraciła moc z końcem marca 2012 r. Tym samym niemająca tak zatwierdzonej taryfy powódka nie mogła stosować zryczałtowanych stawek za nielegalny pobór energii i paliw na podstawie art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e. Sąd przyjął zatem, że w stosunkach między stronami nie miała zastosowania wskazana powyżej taryfa.

Zgodnie z art. 3 pkt 12 u.p.e., przedsiębiorstwem energetycznym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi albo przesyłania dwutlenku węgla. Zgodnie zaś z definicją zawartą w § 2 ust. 1 rozporządzenia z 2010 r., energetycznym przedsiębiorstwem ciepłowniczym jest przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem ciepła w eksploatowanych przez to przedsiębiorstwo źródłach ciepła, przesyłaniem i dystrybucją oraz sprzedażą ciepła wytworzonego w tych źródłach lub zakupionego od innego przedsiębiorstwa energetycznego.

Przedsiębiorstwo energetyczne ustalają taryfy dla ciepła zgodnie z zasadami

określonymi w ustawie oraz przepisach wykonawczych. Przedsiębiorstwa mające koncesję na prowadzoną działalność mają obowiązek przedłożenia opracowanych taryf do zatwierdzenia Prezesowi URE celem jej zatwierdzenia. Obowiązku takiego przedłożenia nie mają przedsiębiorstwa energetyczne niekoncesjonowane, co powoduje, iż stosowane przez nie taryfy nie podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE.

Taryfa to zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo i wprowadzony jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą (art. 3 pkt 17 u.p.e.). Taryfę ustala przedsiębiorstwo energetyczne stosownie do zakresu wykonywanej działalności gospodarczej. Taryfa powinna być zgodna z art. 45 ust. 1 u.p.e. Taryfa stanowi wzorzec umowny podlegający przepisom prawa cywilnego dotyczącym umów (zob. aktualne w tym zakresie uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2002 r., IV CKN 1616/00, OSNC 2004, Nr 4, poz. 54).

Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 18 u.p.e. (w brzmieniu ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska, Dz. U. Nr 62, poz. 552), nielegalne pobieranie paliw lub energii stanowi pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy

Zgodnie z art. 57 ust. 1 u.p.e. w pierwotnym brzmieniu, w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii z sieci przedsiębiorstwo energetyczne pobiera opłaty za nielegalnie pobrane paliwo lub energię w wysokości określonej w taryfach lub dochodzi odszkodowania na zasadach ogólnych. Brzmienie przepisu zostało zmienione ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 21, poz. 104).

Zgodnie z brzmieniem nadanym tą ustawą art. 57 ust. 1 u.p.e. stanowi, że w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może: 1) pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających

paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo 2) dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych. Nowe brzmienie art. 57 ust. 1 u.p.e. nie pozostawia wątpliwości, iż należności przewidziane w tym przepisie mogą być dochodzone alternatywnie – zakład energetyczny może zatem bądź pobierać opłatę w wysokości określonej w taryfie stosowanej przez przedsiębiorstwo energetyczne, bądź dochodzić odszkodowania na ogólnych zasadach.

Każdorazowo przedsiębiorstwo powinno wybrać podstawę obciążenia odpowiednią należnością z powodu nielegalnego poboru paliwa lub energii. Nie budzi wątpliwości to, że przedsiębiorstwo energetyczne może obciążyć odbiorcę energii elektrycznej opłatami określonymi w art. 57 ust. 1 u.p.e. jedynie wtedy, gdy taka energia została rzeczywiście pobrana (uchwała Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2009 r., III CZP 107/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 77; zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 29 listopada 2012 r., III CNP 38/12). Opłata wskazana w tym przepisie ma charakter cywilnoprawny i odszkodowawczy.

Zgodnie z ustawą należność za nielegalny pobór stanowi wielokrotność opłaty podstawowej, której sposób ustalania określono w art. 57 ust. 1 pkt 1 w zw. z art 3 pkt 18 u.p.e. oraz § 46 ust 1 i 3 rozporządzenia z 2010 r. (już nieobowiązującego). W świetle art. 57 u.p.e. nie budzi wątpliwości, iż taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE w okresie wskazanym w tej decyzji może być podstawą naliczania opłaty za nielegalny pobór energii lub paliwa. Z kolei zgodnie z § 46 ust 1 rozporządzenia z 2010 r., w przypadku gdy ciepło jest pobierane bez zawarcia umowy sprzedaży ciepła lub umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji ciepła albo umowy kompleksowej, przedsiębiorstwo energetyczne obciąża nielegalnie pobierającego ciepło opłatami w wysokości wynikającej z pięciokrotności cen za zamówioną moc cieplną i ciepło oraz stawek opłat stałych i zmiennych za usługi przesyłowe, określonych w taryfie dla grupy taryfowej, której kryteria odpowiadają nielegalnie pobierającemu ciepło, oraz 1) wielkości nielegalnie pobranej przez niego mocy cieplnej, ustalonej na podstawie wielkości jego obiektów, w których ciepło jest pobierane bez zawarcia umowy, oraz zamówionej mocy cieplnej dla podobnych obiektów; 2) wielkości nielegalnie pobranego przez

niego ciepła, ustalonej na podstawie wielkości nielegalnie pobranej mocy cieplnej, o której mowa w pkt 1, i średniego czasu jej wykorzystania dla podobnych obiektów. Zgodnie zaś z ust. 3 § 46 rozporządzenia z 2010 r., przedsiębiorstwo energetyczne może obciążyć odbiorcę opłatami w wysokości obliczonej na podstawie dwukrotności cen i stawek opłat, określonych w taryfie dla danej grupy taryfowej, w przypadku gdy odbiorca: 1) pobierał ciepło niezgodnie z warunkami określonymi w umowie sprzedaży ciepła lub w umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji ciepła albo w umowie kompleksowej, w szczególności gdy pobierał ciepło z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub dokonał ingerencji w ten układ, powodując zafałszowanie pomiarów ilości pobranego ciepła; 2) uniemożliwił dokonanie wstrzymania dostarczania ciepła na podstawie art. 6 ust. 3a u.p.e.

Jeśli przedsiębiorstwo energetyczne nie ma obiektywnych możliwości wykazania wysokości szkody wyrządzonej wskutek nielegalnego poboru paliwa gazowego wobec niezawarcia umowy o dostawę, to przysługuje mu prawo dochodzenia odszkodowania ryczałtowego. Z uwagi na istotę odszkodowania ryczałtowego, przedsiębiorstwo energetyczne jest zwolnione z obowiązku udowodnienia faktycznej ilości zużytego gazu wskutek jego bezumownego poboru (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2017 r., II CSK 387/16).

Obciążenie opłatą przewidzianą w art. 57 ust. 1 u.p.e. w wysokości określonej w taryfie w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego nie jest uzależnione od tego, czy taryfa ta powinna być zatwierdzona przez Prezesa URE. W przepisie tym mowa jest bowiem ogólnie o opłacie określonej w taryfie bez różnicowania, czy chodzi o taką taryfę, która została zatwierdzona przez Prezesa URE. *Lege non distinguente* zatem, nie jest wykluczone naliczenie opłaty na zasadach określonych w art. 57 ust 1 u.p.e. także przez przedsiębiorstwo stosujące taryfę, która nie podlega zatwierdzeniu, jeżeli taką taryfę stosuje jako wzorzec umowny na zasadach ogólnych. Uznać zatem należy, że na mocy art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e. każde przedsiębiorstwo energetyczne, na podstawie stosowanej przez nie taryfy, także niezatwierdzonej (również po wygaśnięciu właściwej decyzji o zatwierdzeniu), może obciążać odbiorcę paliw lub energii ryczałtową opłatą za nielegalny pobór paliw lub energii. Taryfa zgodni z ustawową definicją ma być

wprowadzona jako obowiązująca dla określonych odbiorców we właściwym trybie określonym ustawą. Nie odnosi się to wyłącznie do taryf podlegających zatwierdzeniu przez Prezesa URE.

W niniejszej sprawie powódka obciążyła pozwaną zryczałtowaną opłatą obciążającą odbiorcę względem dostawcy na podstawie art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e. w zw. z rozporządzeniem z 2010 r. Powódka stosownie do art. 3 ust. 12 u.p.e. jest przedsiębiorstwem energetycznym. Stosowana przez nią taryfa była zatwierdzona decyzją Prezesa URE z 7 marca 2011 r. oraz obowiązywała do 31 marca 2012 r. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. c wskutek zmniejszenia zainstalowanej mocy cieplnej w źródłach została zwolniona z obowiązku posiadania koncesji, a zatem na prowadzenie tego rodzaju działalności gospodarczej nie była obowiązana do przedkładania zmian w zakresie stosowanych cen i stawek opłat do zatwierdzenia Prezesowi URE.

Ocena dopuszczalności stosowania taryfy niepodlegającej zatwierdzeniu wymaga zatem ustalenia i wyjaśnienia, czy taryfa taka była stosowana przez przedsiębiorstwo energetyczne. Sam upływ terminu obowiązywania taryfy jako zatwierdzonej nie może być uznany za równoznaczny z wygaśnięciem samej taryfy i niemożnością jej stosowania w dalszym ciągu na zasadach ogólnych, tj. jako wzorca umownego z uwagi na to, że nie podlega ona już zatwierdzeniu na zasadach określonych w Prawie energetycznym. Przedsiębiorstwo niekoncesjonowane może bowiem stosować taryfy niepodlegające zatwierdzeniu, pod warunkiem, że są one sporządzone zgodnie z zasadami wynikającymi z ustawy oraz z rozporządzenia. Nie jest wykluczone wówczas także stosowanie takiej taryfy, która wcześniej z uwagi na rygory ustawy podlegała zatwierdzeniu, natomiast następnie obowiązek zatwierdzenia odpadł wskutek zmiany statusu samego przedsiębiorstwa energetycznego. W świetle definicji taryfy na gruncie ustawy należy uznać, iż także tak ustalona (niepodlegająca już obowiązkowi zatwierdzenia) taryfa, o ile jest stosowana przez niekoncesjonowane przedsiębiorstwo energetyczne zgodnie z ogólnymi zasadami odnoszącymi się do posługiwania się przez przedsiębiorcę wzorcem umownym, stanowić może podstawę do ustalania wysokości opłat, o których mowa w art. 57 ust. 1 u.p.e., a zatem obliczenia wysokości odszkodowania w zryczałtowanej wysokości, o której

mowa w art. 57 ust 1 pkt 1 u.p.e.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.